

Ajudar a ben morir

Dll, 24/05/2021 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

A mi m'agradaria poder morir-me amb una mort tranquil·la i amb alguna persona a costat meu que m'agafi la mà i resi amb mi el parenostre. El millor seria que aquesta persona fos la meva dona; però si ella s'hagués mort abans o no pogués, que ho fes algú altre proper.

Quan dic això de la mort tranquil·la ja sé que preveure com serà la meva mort és impossible, però tot i així sí que puc dir el que m'agradaria: que fos amb una malaltia no gaire llarga, que patís poquet, que el meu entorn transmetés pau, i que no donés gaire feina als que m'hagin de cuidar. A vegades he pensat que el millor seria morir-me de cop, sense adonar-me'n, però em sembla que aquesta possibilitat no m'acaba de fer el pes. Però ves a saber. També m'agradaria viure-ho amb serenor, sense gaires angoixes. I penso que, tal com ara ho veig, a distància, penso que aquesta serenor la tindrè, però quan hi sigui ficat ja veurem què passa.

Menys complicat és pensar com voldria que fos l'acompanyament d'aquesta mort. Per a mi, aquí, la cosa clau és que, a més de la companyia afectuosa dels que puguin venir-me a veure, pugui tenir un bon acompanyament cristià. Un bon acompanyament que no seria cap cosa complicada: simplement, com he dit abans, tenir algú a prop que resi amb mi el parenostre. I això, tant si estic conscient, com si no queda clar si ho estic, com si sembla clar que no ho estic. I si s'escau, resar-lo no només una vegada.

Aquesta seria la cosa bàsica. Però n'hi ha d'altres que poden reforçar-la. Per exemple, m'agradaria poder escriure -o dictar- alguna cosa de com ho estic vivint, que per a mi això d'escriure és una peça clau en el meu viure. I també, certament, rebre els dos sacraments que acompanyen la mort cristiana: la unció dels malalts, que és la pregària de l'Església per a qui està en aquesta situació de feblesa, i la comunió, a la qual es dona en aquest cas el nom de viàtic, que vol dir provisions per al viatge. Certament, m'agradaria rebre aquests sacraments no en solitari, sinó amb altres persones que m'acompanyessin en la celebració.

Hi ha un altre sacrament que també s'acostuma a associar amb la mort, que és el de la penitència, per demanar el perdó dels pecats i arribar net davant Déu. Però, si us he de dir la veritat, jo no sento gaire -o gens- la necessitat d'aquesta mena de neteja a fons en aquest moment final. Soc pecador, evidentment, com tothom, però em sembla que la meva relació amb Déu ja ha inclòs sempre aquest reconeixement, i el convenciment que ell ja resol el tema pel seu compte.

Així és com veig ara aquest moment tan fonamental de la meva vida. Tant de bo que fos així.

I deixeu-me dir ara alguna cosa sobre com tractem socialment i eclesialment aquest moment de la mort. Des del punt de vista social, a mi em sap greu veure com, quan es parla del procés de morir, molt sovint es fa desaparèixer totalment la vivència de la mort des de la perspectiva cristiana, o religiosa en general, quan de fet es tracta d'una perspectiva molt fonamental per a moltes persones. El passat 18 d'abril, en aquestes mateixes pàgines, **Ramon Bassas**, en un article titulat '[Crisi de vocacions?](#)' es referia a una obra de teatre en què es veia clarament la

voluntat de no tenir en compte aquesta possibilitat de vivència davant la mort. Quina llàstima i quina inhumanitat!

Però també des del punt de vista eclesial pequem d'explicitar molt poc la importància de l'acompanyament de la mort. Durant molts anys, la predicació cristiana es va dedicar a fer por a la gent amb l'amenaça de la condemna eterna. Però, ara que això ho hem superat, sembla que ens hàgim oblidat del tema. Jo, almenys, mai no sento parlar-ne quan vaig a missa. I estaria bé fer-ho. Estaria bé convidar-nos a la gent gran a obrir els ulls a aquest moment vital tant rellevant, per preparar-nos per viure'l amb pau i confiança, i estaria bé també recordar-nos a tots, joves i vells, el bon servei que podem fer quan tenim algú proper que s'acosta a la mort, si som capaços d'ajudar-lo a la vivència cristiana d'aquest moment. Si ell vol i com ell vulgui, evidentment.

Com deia **sant Francesc d'Assís**: "Lloat siguis, Senyor meu, per la nostra germana la mort corporal!". I com deia **Joan Salvat-Papasseit**: "Vosaltres restareu, per veure el bo que és tot: i la Vida, i la Mort".